

Z cizích revuí.

RIVISTA DI ARTIGLIERIA E GENIO, roč. LXXIII. (1934), sešit 10 a 11.

Div. gen. L. Maglietta: Použití a stavba visutého mostu.

Autor uvažuje o výhodách jak v taktickém použití, tak při stavbě, jež by mělo nahrazení dosavadních válečných mostů na plovoucích podporách nebo na bárkách mostem visutým, zakotveným jen na obou březích překážky. Popisuje svůj návrh takového mostu světlosti 200 m a únosnosti 10.000 kg. Most je 3'50 m široký a je nesen desíti ocelovými lany tlustými 37 mm, zakotvenými na březích. V článku je podrobně popisován všechen potřebný materiál a způsob stavby jak na vodním toku, tak přes překážky v horách (propasti, rokliny a p.). Mostová souprava je vezena na 43 vozech a obsluhována zhruba 100 muži. Most dlouhý 200 m může být postaven

*) Proto také německý kritik navrhuje úspornější řešení při provedení 2 technických úseků (severní a jižní, v každém po 1 ženijní rotě):

	u sever. ženijní roty:	u jižní ženijní roty:
1. Na řece Crusnes:	3 ženijní čety a 2 čety pracovní,	2 ženijní čety a 2 čety pracovní.
2. Mezi řekou Crusnes
a Othain:	1 ženijní četou (bez 1 družstva)
a 1 četou pracovní,	1 ženijní četa a 1 četa pracovní.
3. Na řece Othain:	1 ženijní četou a 1 četou pracovní,	1 ženijní četa a 1 četa pracovní.

Tímto řešením je umožněno současné zahájení ničení v prostoru mezi oběma řekami, neboť zejména provedení studní pro nálevky vyžaduje mnoho času. Týž kritik poznamenává, že není výhodné ničit komunikaci nálevkou, je-li již na 3 km blízko hlavního postavení, což se také ve světové válce již nedělo.

v příznivém případě za 12 hodin, v nepříznivém případě za 24 až 36 hodin (t. j. když ženijní rota nemá žádných dalších pomocných pracovníků k úpravě terénu a není nic připraveno). Celá mostová souprava (bez vozidel) stojí zhruba 170.000 lir, z toho připadá 125.000 lir na železně součástky.

Most má značný koeficient bezpečnosti, pěchota může přecházet ve dvojicích na vzdálenost 1'30 m, jezdectvo v zástupu se vzdálenostmi 3 m mezi jezdci, vozidla do váhy 3 t jedou na vzdálenost 20 m, jednotné zatížení ve středu může dosáhnout až 10 t. Pro překonání menších překážek lze konstruovat visuté mosty menší světlosti, na př. 100 m, při čemž je materiál úměrně slabší; lze však vyřešit též mosty se světlostí větší než 200 m.

Projekt autorův je velmi zajímavý a celé vyličení konstrukce a stavby dělá dojem propracovanosti.

Zen. mjr. Ing. M. Montanari: Polní opevňování v zajištění hranic.

Po všeobecném zdůraznění úkolů moderního zajištění hranic podává autor zajímavou thesi o významu opevňovacích prostorů pro manévry zajišťovacích jednotek. Tuto thesi — na rozdíl od francouzského opevnění rozsáhlých úseků — slyšíme velmi často tlumočit s italské strany. Její podkladem je nemožnost opevnit z finančních důvodů celé hranice, a proto permanentní nebo polopermanentní opevnění jsou stavěna jako izolované opěrné body jen na důležitých místech, na př. k uzavření komunikací a takticky důležitých prostorů. Mimo tyto opěrné body je třeba opevnění doplnit vhodnými komunikacemi a přístupy, skladišti a přípravnými pracemi pro rozvinutí dělostřelectva.

Účelem sítě těchto opěrných bodů je umožnit pohyblivou obranu hranic, vedenou v útočném smyslu tak, že opěrné body jsou takticky a co do zásobování samostatné a schopny dlouhého odporu a tvoří pilíře obrany, v mezerách mezi nimi pak manévrují ostatní jednotky určené k zajištění hranic.

Co do počtu a rozsahu pevných opěrných bodů se zdá výhodnější vystavět jich v míru menší počet, zato však mohutnější, aby mohly zajistit rozsáhlejší prostor a aby byly schopny dlouhodobého odporu bez závislosti na vývoji boje v mezerách. Na některých místech — podle taktické potřeby a podle terénu — bude vhodno volit větší počet opěrných bodů menšího rozsahu, jinde zase to může být rozsáhlý ústřední opěrný bod doplněný určitým počtem menších opěrných bodů.

Z opevňovacích prací budou provedeny v míru práce trvalého rázu, t. j. úkryty, palebná stanoviště pro zbraně, překážky a nutné spojení. Ostatní práce podružnějšího rázu mohou být prováděny až po nařízení zajištění hranic polním opevňováním a systém tak postupně doplněn. Každý opěrný bod možno hájit proti útokům se všech stran, a skládá se v podstatě z řady malých opěrných bodů, uzavřených v jeden celek. Posádkou opěrného bodu bude pěchota, doplněná jednotlivými kusy nebo četami děl malé ráže (z toho vyplývá, že opěrné body budou obsazeny četou, rotou nebo praporem a nikoli většími jednotkami — autor sám neurčuje přesně osádku a její počet). Osádka musí být taková, aby postačila úplně k obraně a aby zbyla menší záloha k náhradě ztrát a k manévru jak uvnitř, tak mimo opěrný bod. K zajištění opěrného bodu je třeba mimo stráž a hlídky v samém opevnění též předsunout stráž a pozorovatele daleko do předpolí a k spojení s pohyblivými zajišťovacími jednotkami. Záloha nebude zpravidla přesahovat sílu čtyř.

Pro boj v mezerách mezi opěrnými body budou utvořeny manévrové skupiny složené z roty až z praporu. Jejich úkolem bude uzavřít a hájit významné směry v mezerách a vhodným manévrem kanalisovat nepřátelské pronikání do prostorů, v nichž je lze snadno zastavit a způsobit nepříteli největší ztráty. Mimo tyto manévrové skupiny bude mít divise k použití zálohy, určené k protiútokům, k vyproštění oblehnutých opěrných bodů a k obnovení obranné fronty. Dělostřelectvo bude zásadně decentralisováno vzhledem k rozsáhlým frontám (pěší pluk 10 až 15 km) a jeho

značná část bude umístěna v opěrných bodech volených tak, aby dělostřelectvo mělo co nejvýhodnější podmínky pro pozorování a postřelování rozsáhlých pásem. Část dělostřelectva bude pohyblivá a bude určena k boji s manévrovými skupinami. Zvláštního významu nabývá organizace pozorování a spojení; valná část bude provedena již v miru. Účinnost dělostřelectva závisí na stupni této přípravy a všeobecně bude velmi skrovná; bude třeba se omezit na postřelování komunikací a nejdůležitějších prostorů a na nejnutnější podporu pěchoty.

Za nebezpečí hrozící války je nejdůležitější včasné obsazení hranic, a proto je třeba vše dokonale připravit, počínaje odchodem vojsk z posádek až po podrobné plány doplňovacích opevňovacích prací, plány palby a manévru jednotlivých opěrných bodů, organizování pozorování a spojení a zajištění potřebného materiálu. Při tom je třeba uvážit, že počet opěrných bodů vybudovaných jako permanentní nebo polo-permanentní opevnění bude poměrně malý a že značnou část těchto opevnění bude třeba provádět až v čas potřeby jako plní opevňování. Proto je dokonalá příprava nutná, jinak by mohl celý systém selhat.

Mjr. Ing. C. Amione: Výkonnost aut a jejich pohyb v kolonách.

Autor upozorňuje, jak velký vliv má stoupání silnic na výkonnost jednotlivých vozidel, zejména na pohyb celých autokol. Stoupání má význam zejména v horách a vojenští odborníci k němu dosud dostatečně nepřihlížejí. V článku je vypočítávána na základě grafik a přehledných tabulek průměrná rychlost různých vozidel na silnicích s různým poměrem stoupání. Jako příklad jsou uvedeny 2 tabulky o autokolonách s vozy Ceirano 50 k. s. a SPA 25 k. s. Z nich vyplývá, že na př. průměrná rychlost kolony naložených aut SPA klesá z 35 km za hodinu na rovině na 22 km při stoupání 3%, na 13 km při stoupání 75%, na 9 km při 115% a na 5 km při nejvyšším možném praktickém stoupání. 225%.

Mjr. gšt. B-er.

Bibliografie.

A. Spisy.

Ausbildungsvorschrift für die Pioniertruppe. Wien 1934. (Bundesministerium für Landesverteidigung.)

H-26, Tl. 1.: Vorkenntnisse.

H-26, Tl. 8.: Wasserbau. Str. 107.

Za 2.40 Sch.

Baillis G. J. B., Col.: Vade-mecum de l'officier du génie. Sapeur-mineur. Paris 1934. (Charles-Lavauzelle.) Str. 229. Za 12 fr.

Bose, mjr.: Flussübergänge im Weltkriege. Berlin 1934 (Mittler.) [Ve sbírce „Taktische Erfahrungen aus dem Weltkriege 1914/18, Heft 7.]

Deyhle J., plk.-Knies L., pplk.: Württembergische Pioniere. Stuttgart 1933.

Fulda Otto: Fernmeldetechnik im Heere. Berlin 1935. (Offene Worte.)

Instruction provisoire du 8 Mars 1933 sur l'organisation et la mise en oeuvre des destructions. Paris 1933. (Charles-Lavauzelle.)

Königsdorfer, gen.: Beispiele von Sperren. Berlin 1934. (Offene Worte.)

Str. 46. (Viz recenzi MW roč. 117, čís. 46, sl. 1519.)

Larssen-Handbuch nově roku 1934 vyd. „Dortmund-Hoerder, Hüttenverein A. G.“. Zde stať pro žen. důstojníky: „Spundwandbohlen in Bauwesen“.

Matschoss Conrad: Technikgeschichte. Hgg im Auftrage deutscher Ingenieure. Bd. 23: Die Strassen. Str. 147, obr. 98.

Mittasch W. u. Bräunig K.: Bau- und Berechnung der Brücken. Leipzig 1934. Str. 299. (Teubner.)

Podręcznik dowódcy saperów. Warszawa 1934. Za 10 zł.

Piérard, gen.: Les travaux des pontonniers de forteresse de la position fortifiée d'Anvers du 1er août au 10 Oct. 1914. Separát Bulletin belge, roč. 1934.

Règlement sur la manoeuvre et l'emploi du génie. Paris 1931-34. Vol. I.-IV. (Charles-Lavauzelle.)

Reibert Wilhelm, Dr., Hptm.-Hartmann W., Hptm.: Der Dienstunterricht im Heere. 7. Aufl. Ausgabe für den Pionier. Berlin 1935. Str. 506, obr. 500. (Mittler.) Za 3 Mk.

(Přístě dále.) Kč.